KOMISIJA EVROPSKIH SKUPNOSTI

Bruselj, 28.1.2009
COM(2009) 21 konč.

2009/0009 (CNS)

Predlog

DIREKTIVA SVETA

o spremembi Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost v zvezi s pravili glede izdajanja računov

OBRAZLOŽITVENI MEMORANDUM

OZADJE PREDLOGA

Razlogi za predlog in njegovi cilji

Direktiva Sveta 2001/115/ES („direktiva o izdajanju računov“) uvaja skupna pravila EU glede računov DDV, potrebna za pravilno delovanje notranjega trga. Vendar cilj poenostavitve, posodobitve in uskladitve pravil glede računov DDV ni bil v celoti dosežen: mnoge možnosti, ki so trenutno državam članicam na voljo, so privedle do vse prej kot usklajenega sklopa pravil glede izdajanja računov. To se lahko jasno vidi v povezavi z različnimi pravili, vzpostavljenimi za elektronsko izdajanje računov in na splošno velja za eno od ovir za povečano uporabo elektronskega izdajanja računov.

Direktiva o izdajanju računov, ki je zdaj vključena v Direktivo Sveta 2006/112/ES („direktiva o DDV“), zahteva od Komisije, da Svetu do 31. decembra 2008 poroča o tehnološkem razvoju elektronskega izdajanja računov in po potrebi pripravi predlog. Ker direktiva o izdajanju računov zastavljenih ciljev ni dosegla v celoti, se je obseg predloga, ki spremlja poročilo Svetu, razširil na obravnavo pomanjkljivosti določb o izdajanju računov.

Splošno ozadje

Nepotrebne upravne obremenitve omejujejo rast in zavirajo inovativnost. Pravila za izdajanje računov v direktivi o DDV določajo obveznost obveščanja za skoraj vsa podjetja v Evropi. Poenostavitev teh pravil pomeni precejšnjo možnost za zmanjšanje upravne obremenitve za podjetja.

Še več, izpolnjevanje zahtev v zvezi z DDV ovira širjenje dejanske uporabe elektronskega izdajanja računov, posledica pa je, da podjetja izgubljajo velike možne prihranke pri stroških. Če želimo podjetje spodbujati k učinkovitosti, je treba ovire pri uporabi novih tehnologij odpraviti.

Skupaj z uvajanjem bolj poenostavljenega in usklajenega sklopa sodobnih pravil je treba preučiti tudi vprašanje goljufij na področju DDV. Glede vprašanja goljufij na področju DDV je bilo opravljeno precejšnje delo, zato spremembe pravil za izdajanje računov temu delu ne smejo škoditi, ampak ga morajo dopolnjevati.

Veljavne določbe na področju predloga

Direktiva o DDV 2006/112/ES

Usklajenost z drugimi politikami in cilji Unije

Glavni cilj predloga o izdajanju računov je oblikovati sodoben sklop usklajenih pravil, ki poenostavljajo zahteve glede izdajanja računov za podjetja, pri tem pa davčnim upravam omogočajo učinkovita sredstva za zagotovitev, da je davek plačan. To je mogoče razumeti kot podpiranje štirih ključnih vidikov programa Komisije.

Zmanjševanje obremenitev za podjetja

Komisija je januarja 2007 predstavila velikopotezen akcijski program za 25-odstotno zmanjšanje upravnih obremenitev za podjetja v EU do leta 2012. Akcijski program je bil odobren marca 2007 na spomladanskem zasedanju Evropskega sveta. Direktiva o DDV je eden od 42 pravnih aktov na področju uporabe akcijskega programa. V tej direktivi pravila za izdajanje računov pomenijo ključno področje, na katerem so podjetjem naložene obveznosti obveščanja.

Namen tega predloga je zmanjšati obremenitve, ki izhajajo iz teh pravil. Zlasti je namen tega predloga zagotoviti, da davčne uprave sprejmejo elektronske račune pod istimi pogoji, kot se uporabljajo za papirne račune. Poleg tega je namen tega predloga oblikovati sklop usklajenih pravil za izdajanje računov in pri tem zmanjšati manevrski prostor držav članic. Za podjetja je skupen sklop standardnih pravil za izdajanje računov ključen za zmanjševanje njihovih obremenitev.

Skupina neodvisnih zainteresiranih strani za upravne obremenitve na visoki ravni je v mnenju z dne 22. oktobra 2008 poudarila veliko možnost za zmanjšanje upravnih obremenitev na področju izdajanja računov in potrdila načelo, da morajo davčne uprave enako obravnavati elektronske in papirne račune.

Spodbujanje MSP

Komisija je 25. junija 2008 sprejela Akt za mala podjetja. Določa seznam ukrepov, ki jih morajo sprejeti države članice in Komisija s skupnim ciljem spodbujati MSP.

Ta predlog dopolnjuje Akt za mala podjetja z razširitvijo področja uporabe na uporabo poenostavljenih računov, vključno s tistimi za manjše zneske, ki so zlasti pomembni za MSP in s tem, da vsem državam članicam omogoča, da MSP dovolijo obračunavanje DDV v trenutku plačila v okviru ureditve po plačani realizaciji.

Povečanje uporabe elektronskega izdajanja računov

Lizbonska agenda, ki se osredotoča na gospodarsko rast in delovna mesta, je za Komisijo glavna prednostna naloga. Spodbujanje uporabe elektronskega izdajanja računov z odpravo pravnih ovir za pošiljanje in shranjevanje elektronskih računov lahko podjetjem pomaga zmanjšati stroške in povečati učinkovitost ter tako dejavno prispevati k doseganju ciljev lizbonske agende.

Strokovna skupina za elektronsko izdajanje računov, ustanovljena s sklepom Komisije, je direktivo o DDV navedla kot ključno zakonodajno besedilo, nikakor pa ne edino z neposrednim vplivom na razširjenost uporabe elektronskega izdajanja računov.

Poleg tega si enotno evropsko plačilno območje, ki je bilo uvedeno v začetku leta 2008, da bi se uskladili procesi usklajenega elektronskega plačevanja po vsej Evropi, in cilj spodbujanja elektronskega izdajanja računov lahko zaradi neločljive povezanosti računov in plačil vzajemno koristita.

Za spodbujanje elektronskega izdajanja računov je namen tega predloga v direktivi o DDV odpraviti ovire za elektronsko izdajanje računov z odpravo razlik med računi, poslanimi elektronsko in tistimi, ki so poslani v papirni obliki, kar zagotavlja

nevtralnost metode pošiljanja.

Prispevek k boju proti goljufijam

Komisija je 31. maja 2006 objavila Sporočilo o potrebi po razvoju usklajene strategije za izboljšanje boja proti davčnim goljufijam (COM(2006) 254). Izdajanje računov ima glavno vlogo pri nekaterih oblikah goljufij na področju DDV, navedenih v sporočilu, kot so neupravičeni odbitki in davčni vrtiljaki.

Račun je sicer mogoče uporabiti za goljufijo, je pa v večini primerov glavni dokument, na podlagi katerega davčni organi preverijo, ali je davek plačan. Zavedajoč se tega je komisar Kovacs v svojem ustnem poročilu Ekonomsko-finančnemu svetu na sestanku dne 14. maja 2008 izjavil, da bi bilo treba pri posodabljanju pravil za izdajanje računov premišljevati, kako izboljšati možnost davčnih organov za nadzor davčnih zavezancev.

Ta predlog vključuje ukrepe, ki davčnim organom pomagajo v boju proti goljufijam na področju DDV. Ti ukrepi vključujejo zaostrovanje pravil o vlogi računa pri odbitku DDV in omogočanje hitrejše izmenjave informacij o dobavah blaga znotraj Skupnosti. Zadnji ukrep dopolnjuje predlog Komisije za skrajšanje roka za izmenjavo informacij o rekapitulacijskih sporočilih med državami članicami.

POSVETOVANJE Z ZAINTERESIRANIMI STRANMI IN OCENA UČINKA

Posvetovanje z zainteresiranimi stranmi

Posvetovalne metode, glavni ciljni sektorji in splošni profil vprašancev

Javno posvetovanje

Povzetek odgovorov in njihovo upoštevanje

Splošna javnost je bila pozvana, da predloži svoje pripombe v zvezi z izbiro priporočil iz študije o izdajanju računov in glavnimi načeli glede elektronskega izdajanja računov, ki jih je oblikovala strokovna skupina za elektronsko izdajanje računov. Na splošno so bila podjetja in združenja podjetij priporočilom, predloženim na javnem posvetovanju, zelo naklonjena. Navedena priporočila so bila v glavnem vključena v ta predlog.

Od 24. julija 2008 do 19. septembra 2008 je bilo na spletnem omrežju organizirano odprto posvetovanje. Komisija je prejela 64 odgovorov. Rezultati so na voljo na http://ec.europa.eu/taxation_customs/common/consultations/tax/index_en.htm.

Zbiranje in uporaba izvedenskih mnenj

Zadevna znanstvena/strokovna področja

Komisija je 25. julija 2007 objavila javni razpis za študijo o izdajanju računov. Zadnji dan za oddajo ponudb je bil 7. septembra 2007. Pogodba za študijo je bila z izbranim izvajalcem podpisana 17. decembra 2007.

Uporabljena metodologija

Študija je imela trojni cilj. Prvič je bilo treba ugotoviti različna pravila glede izvajanja

direktive o izdajanju računov v vsaki od 27 držav članic in zagotoviti podatke o razširjenosti dejanske uporabe elektronskega izdajanja računov v EU. Drugič je bilo treba analizirati težave, ki jih imajo podjetja pri izpolnjevanju različnih obveznosti v zvezi izdajanjem računov, zlasti v zvezi z elektronskim izdajanjem računov, in oceniti pomembnost obveznosti v zvezi z izdajanjem računov kot nadzornega ukrepa nacionalnih uprav. Tretjič, študija je bila namenjena predstavitvi priporočil za spremembe v zakonodaji na tistih področjih, na katerih bi države članice lahko sprejele bolj usklajen pristop, ali na katerih bi se zakonodaja lahko posodobila.

Glavne organizacije/strokovnjaki, s katerimi so bila posvetovanja opravljena

Davčni svetovalci in strokovnjaki na področju DDV iz držav članic.

Povzetek prejetih in upoštevanih mnenj

Možna nevarna tveganja z nepopravljivimi posledicami niso bila navedena.

Prejeto mnenje je prišlo v obliki študije o izdajanju računov, ki je bila uporabljena kot podlaga za javno posvetovanje.

Posvetovanje z državami članicami je bilo opravljeno 25. septembra 2008 na sestanku delovne skupine št. 1. Strokovnjaki na področju DDV iz držav članic so dali pripombe v zvezi z izbiro ukrepov, ki jih je treba vključiti v predlog.

Sredstva, uporabljena za javno objavo izvedenskih mnenj

Študija o izdajanju računov je bila objavljena na spletni strani Komisije, izbor priporočil pa se je uporabil za javno posvetovanje.

Študija o izdajanju računov je na voljo na http://ec.europa.eu/taxation_customs/common/publications/studies/index_en.htm

Ocena učinka

Člen 237 direktive o DDV zahteva od Komisije, da najpozneje do 31. decembra 2008 predloži poročilo in po potrebi skupaj s predlogom za spremembo pogojev elektronskega izdajanja računov, da bi se upošteval tehnološki razvoj na tem področju. Ker ni takšnega tehnološkega razvoja, zaradi katerega bi Komisija morala pripraviti predlog, je najprimernejša možnost za odpravo ovir za elektronsko izdajanje računov sprememba direktive, ker je prav direktiva tista, ki ustvarja ovire.

Drugi cilji politike zmanjševanja obremenitev za podjetja in enaka podpora MSP se lahko dosežejo samo s spremembo pravil, določenih v direktivi o DDV.

Čeprav zaradi upoštevanja roka, določenega v direktivi o DDV, ocene učinka ni bilo mogoče izvesti v celoti, predlog in spremno sporočilo vsebujeta veliko elementov ocene učinka.

Meritve v okviru Akcijskega programa za zmanjševanje upravnih obremenitev v EU (http://ec.europa.eu/enterprise/admin-burdens-reduction/action_program_en.htm) z uporabo modela standardnih stroškov EU ocenjujejo najvišji vmesni potencial zmanjšanja ovir v zvezi z DDV za elektronsko izdajanje računov na 18 milijard EUR,

če bi bili vsi računi poslani elektronsko. Bolj konzervativna ocena razlike v stroških med papirnimi in elektronskimi računi ob upoštevanju števila računov z obračunanim DDV, ki jih je treba izdati, in dejansko stopnjo uporabe elektronskega izdajanja računov v državah članicah, ki že uporabljajo podobno obravnavo papirnih in elektronskih računov, bi pokazala manjši, vendar še vedno precejšen prihranek za podjetja.

PRAVNI ELEMENTI PREDLOGA

Povzetek predlaganih ukrepov

Predlagani ukrep je sprememba direktive o DDV. Predlagane zakonodajne spremembe vključujejo naslednje ukrepe.

Obveznost obračuna davka za dobave znotraj Skupnosti

Ta predlog dopolnjuje predlog Komisije (COM(2008) 147) o skrajšanju časovnega okvira za rekapitulacijska poročila s poenostavitvijo pravil o obveznosti obračuna davka za dobave znotraj Skupnosti. Cilj je določiti enoten datum nastanka obveznosti obračuna davka, v tem primeru datum obdavčljivega dogodka, ki je določen z datumom dobave. Z zahtevo, da se račun izda do 15. dne v mesecu po obdavčljivem dogodku, bo račun še vedno glavni dokument, ki dokazuje dobavo znotraj Skupnosti.

Poleg tega se spremeni datum obveznosti obračuna davka za pridobitve znotraj Skupnosti tako, da se sklada z datumom, ki se uporablja za dobave znotraj Skupnosti.

Pravica do odbitka

Glede sprememb pravil o pravici do odbitka sta bila predlagana dva ukrepa.

Zahteva, da se zadrži račun za odbitek

Predlog uporablja enako obravnavo zahteve dobavitelja, da izda račun, in kupca, da zadrži račun, da bo lahko uveljavljal svojo pravico do odbitka. Sedanja pravila povzročajo neenakost, ker v nekaterih primerih, kot je postopek obrnjene davčne obveznosti, kupec ali naročnik za uveljavljanje pravice do odbitka veljavnega računa ni dolžen zadržati. Vendar kakršen je zdaj, predlog državam članicam še vedno omogoča, da kadar veljaven račun ni na voljo, priznajo pravico do odbitka ob predložitvi drugega dokazila.

Ureditev po plačani realizaciji

Nekatere države članice imajo dovoljenje za odstopanje glede časa, v katerem se lahko uveljavlja pravica do odbitka za tiste davčne zavezance, ki DDV prijavijo v okviru izbirne ureditve po plačani realizaciji, kar poenostavi plačilo davka za mala podjetja. To odstopanje odloži pravico do odbitka za davčne zavezance v okviru ureditve po plačani realizaciji, dokler se dobavitelju blago ali storitve dejansko ne plačajo, pod pogojem da jim je do prejema plačila dovoljeno odložiti trenutek nastanka obveznosti obračuna davka.

Predlaga se, da se ta poenostavitveni ukrep ureditve po plačani realizaciji razširi na vse države članice. Ureditev mora biti na voljo vsem mikropodjetjem, katerih letni promet

ne preseže 2 milijonov EUR, kakor je opredeljeno v priporočilu Komisije (2003/361/ES) o opredelitvi mikropodjetij, malih in srednje velikih podjetij.

Poleg tega je treba, kadar dobavitelj prijavi DDV šele ob prejemu plačila, za prejemnika navedenih dobav predvideti odstopanje, da kljub vsemu takoj uveljavlja pravico do odbitka. Ta predlog državam članicam omogoča pravno podlago, da podjetjem, ki uporabljajo ureditev po plačani realizaciji, zagotavljajo večjo podporo.

Predlog prav tako predvideva spremembo podatkov, ki jih je treba navesti na računu z obračunanim DDV, s čimer bo dobavitelj obvezan na računu navesti datum obveznosti obračuna davka. Trenutno prejemnik blaga v nekaterih primerih brez te zahteve ne more vedeti , kdaj lahko uveljavlja pravico do odbitka.

Izdaja računa

Država članica, katere pravila se uporabljajo

Obstaja še nekaj dvoumnosti glede države članice, katere pravila za izdajanje računov se uporabljajo. Čeprav je splošno znano, da veljajo pravila za izdajanje računov države članice, v kateri je treba plačati davek, to ni izrecno navedeno.

To podjetjem povzroča določene težave. Davčni zavezanec, ki dobavlja blago ali izvaja storitve, za katere je treba plačati davek v drugi državi članici, mora upoštevati pravila za izdajanje računov v drugi državi članici, ki pa se lahko razlikujejo od pravil države članice, v kateri ima sedež.

Namen predloga je problem rešiti z vzpostavitvijo sklopa usklajenih pravil za račune med podjetji (B2B), tako da bo davčnemu zavezancu, ki izda račun v državi članici, v kateri je identificiran za DDV, pravno zagotovljeno, da je račun veljaven po vsej EU. Na ta način bodo pravila veljavna v državi članici dobavitelja, kar temelji na ureditvi „shema enkratne obdavčitve“, ki podjetjem omogoča, da svoje obveznosti izpolnjujejo iz države članice, v kateri imajo sedež.

Namen predloga je predvsem uskladiti pravila za izdajanje računov v točkah, v katerih obstajajo razlike v obravnavanju, in sicer pri davka oproščenih dobavah, rokih za izdajanje računov, skupnih računih, samofakturiranju in oddajanju naročil zunanjim podizvajalcem.

Za dobave podjetja potrošniku (B2C) bodo ostala veljavna pravila, ki so veljavna na mestu obdavčitve, vendar bodo za podjetja bolj usklajena in pregledna. Z omogočanjem državam članicam, da zahtevajo račune za dobave podjetja potrošniku (B2C), kar mora enako veljati za podjetja s sedežem in za tista, ki nimajo sedeža, vendar z omejitvijo te možnosti samo na poenostavljene račune, predlog skuša vzpostaviti sorazmerje med potrebami držav članic, da nadzirajo davek, in potrebo po zmanjševanju upravnih obremenitev.

Preglednost za podjetja se lahko doseže z zahtevo, da države članice na spletni strani dajo na voljo podrobne informacije o pravilih glede izdajanja računov za dobave podjetja potrošniku (B2C). Dejansko Predlog Komisije (COM(2004) 728 konč. – člen 34f Uredbe (ES) št. 1798/2003)) to že predvideva za „shemo enkratne obdavčitve“ in tako bo sprejeta ureditev „mini shema enkratne obdavčitve“ zahtevala nekaj

podobnega.

Vsebina računa

V okviru sistema DDV se običajno zahteva izdaja računa, s čemer se dokaže, da je bil DDV plačan v državno blagajno in da kupec ali naročnik lahko uveljavi svojo pravico do odbitka. Račun je seveda pomembnejši, kadar se lahko uveljavi pravica do odbitka, kakor kadar mora samo dobavitelj plačati DDV.

Zato je namen predloga uvesti sistem z dvema vrstama računa. Prvi je račun z obračunanim DDV, ki je obvezen in vsebuje razširjen sklop podatkov za dobave med podjetji (B2B), kadar je verjetno, da bo kupec uveljavljal pravico do dobitka, ima dobavitelj pravico do odbitka v predhodni fazi ali za čezmejno dobavo. Drugič pa je možnost ali v nekaterih primerih zahteva za poenostavljeni račun.

Račun z obračunanim DDV

Glede računa z obračunanim DDV so zahteve iz člena 226 Direktive o DDV večinoma ohranjene. Omeniti je treba tri občutne spremembe.

Prva sprememba se nanaša na zahtevo za dobavitelja, da na računu navede identifikacijsko številko DDV kupca ali naročnika. S tem bo davčni organ dobil še trdnejše zagotovilo, da številka DDV kupca ali naročnika na računu ustreza številki, pod katero se pravica do odbitka uveljavlja. S to zahtevo se končuje razlikovanje med domačimi računi in računi, ki se nanašajo na dobavo kupcu ali naročniku v drugi državi članici. Poleg tega bo ta zahteva pomagala nedvoumno identificirati kupca ali naročnika, ko bo elektronsko pošiljanje računov v skladu s pričakovanji bolj razširjeno.

Druga sprememba zadeva datum dobave blaga ali opravljanja storitev, in sicer se ta datum nadomesti z datumom nastanka obveznosti obračuna davka. Na ta način prejemnik dobave ve, v katerem obdobju lahko uveljavlja svojo pravico do dobitka.

Tretja sprememba zadeva obrnjene davčne obveznosti. V tem primeru dobavitelj, ki ni dolžan plačati DDV, lahko na računu z obračunanim DDV izpusti stopnjo DDV in znesek DDV, kadar se dobava izvede v drugi državi članici. V mnogih primerih, kadar je kupec ali naročnik v drugi državi članici, dobavitelj težko izve, katera stopnja DDV se uporablja.

Poenostavljeni račun z obračunanim DDV

Država članica ima možnost, da v primeru dobave podjetje kupcu (B2C) od davčnega zavezanca zahteva, da izda račun. Ker pa v teh primerih običajno ni odbitka od DDV, zadostuje tudi samo poenostavljeni račun.

Za dobave med podjetji (B2B) ima podjetje možnost, da izda poenostavljeni račun za dobropise in domače davka oproščene dobave, ki dobavitelju ne omogočajo pravice do odbitka v predhodni fazi. Tudi kadar je znesek nižji od 200 EUR, se zahteva samo poenostavljeni račun, saj je tveganje za proračun držav članic majhno glede na to, da je znesek DDV, ki bi ga bilo mogoče odbiti, tudi majhen. Večina držav članic se je tako že posvetovala z odborom za DDV, da bi se za nižje zneske uporabljali poenostavljeni računi. Podrobnosti, zahtevane na poenostavljenem računu, so postavke, navedene trenutno v členu 238 direktive o DDV. Edina novost je zahteva, da se vključi vrednost

vrste dobavljenega blaga ali opravljene storitve.

Elektronsko izdajanje računov

Države članice so, upoštevajoč različne razpoložljive možnosti, za izvajanje pravil o elektronskem izdajanju računov uporabile različne načine. To je ustvarilo neusklajen sklop pravil za elektronsko izdajanje računov, ki jih je podjetjem težko upoštevati zlasti pri pošiljanju čezmejnih elektronskih računov.

Namen predloga je v direktivi o DDV odpraviti vse pravne ovire za elektronsko izdajanje računov z enakim obravnavanjem pošiljanja računa v papirni obliki ali po elektronski poti. Tako so odpravljene zahteve za elektronske račune na področju elektronskega podpisa ali elektronske izmenjave podatkov EDI.

Hkrati je pomembno oblikovanje najboljših praks tako, da standardi, zahteve podjetij in vse pravne zahteve usklajeno vodijo v skupni pristop. V tem smislu lahko direktiva o DDV pomaga samo pri odpravljanju ovir, ki so trenutno na področju zakonodaje o DDV in delo skupine strokovnjakov na področju elektronskega izdajanja računov bo tu koristno.

Shranjevanje računov

Predlog za EU določa enotno obdobje za shranjevanje računov, in sicer 6 let. To omogoča poenotenje za izmenjavo računov med državami članicami in je na splošno v skladu s sedanjimi obdobji za shranjevanje računov v državah članicah.

Država članica, v kateri so pravila veljavna, je zdaj s tem predlogom jasno opredeljena v zakonodaji. Za dobavitelja so veljavna pravila države članice, v kateri je dobavitelj identificiran za namene DDV. Za kupca ali naročnika veljajo pravila njegove države članice.

Druga pomembna novost je, da bo podjetjem za namene shranjevanja dovoljeno papirne račune pretvoriti v elektronsko obliko.

Pravna podlaga

Člen 93 Pogodbe ES.

Načelo subsidiarnosti

Predlog je v izključni pristojnosti Skupnosti. Načelo subsidiarnosti se zato ne uporablja.

Načelo sorazmernosti

Predlog upošteva načelo sorazmernosti iz naslednjih razlogov.

Direktiva je bila izbrana kot najustreznejši in najenostavnejši ukrep, ker so sedanja pravila, ki jih je treba poenostaviti, posodobiti in uskladiti, določena v direktivi.

Namen ukrepov je zmanjšati obremenitve za podjetja, pomagati MSP ter olajšati uporabo elektronskega izdajanja računov in morajo zato na splošno imeti pozitiven

učinek na gospodarske subjekte, hkrati pa državam članicam dopuščajo dovolj sredstev za učinkovit in uspešen nadzor davkov.

Izbira instrumentov

Predlagani instrumenti: direktiva.

Druga sredstva ne bi bila primerna iz naslednjega razloga.

Ker je zakonodajni akt, ki ga je treba spremeniti direktiva, noben drug zakonodajni akt ne bi bil ustrezen.

PRORAČUNSKE POSLEDICE

Predlog ne vpliva na proračun Skupnosti.

DODATNE INFORMACIJE

Poenostavitev

Predlog predvideva poenostavitev zakonodaje in upravnih postopkov za javne organe (EU ali nacionalne) in zasebne stranke.

Namen predloga je odpraviti pravne ovire za račune DDV na notranjem trgu. Ta predlog prispeva k strategiji za poenostavitev, ki jo je Komisija uvedla oktobra 2005 (COM(2005) 535) s ciljem pomagati podjetjem, da bi postala bolj konkurenčna. Poenostavljeni ukrepi zajemajo zlasti izdajanje računa v skladu s sklopom usklajenih pravil, veljavnih po vsej EU, izdajanje poenostavljenega računa, kadar gre za dobave podjetja kupcu (B2C), enako obravnavanje elektronskega in papirnega izdajanja računov, določitev enotnega obdobja za shranjevanje računov, veljavnega po vsej EU, in preklic možnosti za države članice, da postavljajo pogoje o samofakturiranju.

Predlog bo izboljšal kakovost podatkov, izmenjanih med državami članicami v zvezi z dobavami blaga znotraj Skupnosti.

Določitev usklajenih pravil na ravni EU omogoča podjetjem pravno gotovost, da bo račun, ki je v skladu s pravili v eni državi, v skladu s pravili v vseh državah članicah. Trenutno morajo podjetja včasih upoštevati do 27 različnih pravil za izdajanje računov.

Korelacijska tabela

Države članice morajo Komisiji sporočiti besedilo nacionalnih predpisov, s katerimi so prenesle direktivo, in tudi korelacijsko tabelo med navedenimi predpisi in to direktivo.

2009/0009 (CNS)

Predlog

DIREKTIVA SVETA

o spremembi Direktive 2006/112/ES o skupnem sistemu davka na dodano vrednost v zvezi s pravili glede izdajanja računov

SVET EVROPSKE UNIJE JE –

ob upoštevanju Pogodbe o ustanovitvi Evropske skupnosti in zlasti člena 93 Pogodbe,

ob upoštevanju predloga Komisije[1],

ob upoštevanju mnenja Evropskega parlamenta[2],

ob upoštevanju mnenja Evropskega ekonomsko-socialnega odbora[3],

ob upoštevanju naslednjega:

(1) Direktiva Sveta 2006/112/ES z dne 28. novembra 2006 o skupnem sistemu davka na dodano vrednost[4] določa pogoje in pravila glede izdajanja računov za davek na dodano vrednost (v nadaljnjem besedilu: DDV) za zagotavljanje pravilnega delovanja notranjega trga. V skladu s členom 237 navedene direktive je Komisija predložila poročilo, ki glede na tehnološki razvoj opozarja na nekatere težave pri elektronskem izdajanju računov in poleg tega navaja nekatera druga področja, na katerih je treba pravila o DDV poenostaviti, da bi se delovanje notranjega trga izboljšalo.

(2) Ker mora vodenje evidenc državam članicam omogočati, da nadzorujejo blago, ki se začasno prevaža iz ene države članice v drugo, je treba jasno določiti, da morajo evidence vključevati podrobne podatke o strokovni cenitvi blaga, ki se začasno prevaža med državami članicami. Tudi prenosi blaga za namene cenitve v drugo državo članico se ne smejo šteti za dobavo blaga za namene DDV.

(3) Pravila o obveznosti obračuna DDV za dobave blaga znotraj Skupnosti je treba poenostaviti, da se zagotovita enotnost informacij, predloženih v rekapitulacijskih poročilih, in pravočasnost izmenjave informacij z uporabo navedenih poročil. Oprostitev v členu 67(2) Direktive 2006/112/ES, ki dovoljuje, da obveznost obračuna DDV nastane ob izdaji računa, je treba odpraviti; samo čas dobave mora določati datum nastanka obveznosti obračuna DDV. Poleg tega mora za stalne dobave blaga iz ene države članice v drugo v obdobju, ki je daljše od enega koledarskega meseca, na koncu koledarskega meseca nastati obveznost obračuna davka. Pravila o obveznosti

---

1 UL C , , str. .
2 UL C , , str. .
3 UL C , , str. .
4 UL L 347, 11.12.2006, str. 1.

obračuna DDV pridobitve blaga znotraj Skupnosti je treba spremeniti na podoben način.

(4) Za pomoč malim in srednje velikim podjetjem, ki imajo težave pri plačevanju DDV pristojnemu organu preden prejmejo plačila svojih kupcev ali naročnikov, je treba državam članicam dati možnost, da dovolijo obračun DDV v okviru ureditve po plačani realizaciji, ki dobavitelju omogoča, da pristojnemu organu plača DDV, ko prejme plačilo za dobavo in uveljavi svojo pravico do odbitka ob plačilu za dobavo. Na ta način države članice lahko uvedejo izbirno ureditev po plačani realizaciji, ki nima negativnega učinka na denarni tok v povezavi z njihovimi prejemki DDV.

(5) Veljaven račun, izdan v skladu z Direktivo 2006/112/ES, je pomemben dokument za nadzor sredstev DDV zlasti pri pravici do odbitka. To velja za vse transakcije ne glede na to, kdo je davek dolžan plačati. Zato je treba uvesti pravila, ki bi državam članicam omogočila pravico, da zahtevajo veljaven račun z obračunanim DDV za vse primere, pri katerih obstaja pravica do odbitka.

(6) Za pravno gotovost podjetij glede njihovih obveznosti v zvezi z izdajanjem računov je treba jasno navesti državo članico, katere pravila za izdajanje računov veljajo. Pravila, ki veljajo, so pravila tiste države članice, v kateri je davčni zavezanec, ki dobavlja blago ali izvaja storitve, identificiran za DDV ali ima sedež.

(7) Za nadaljnje zmanjševanje obremenitev za podjetja je treba uporabo poenostavljenih računov razširiti na področja, na katerih je davčno tveganje minimalno, kot so dobropisi, dobave z nizko vrednostjo in nekatere davka oproščene dobave.

(8) Glede na to, da imajo države članice različna pravila za izdajanje računov za dobave osebam, ki niso davčni zavezanci, in na potrebo po ohranitvi ukrepov za nadzor goljufij je treba ohraniti možnost, da se od davčnih zavezancev zahteva, da izdajajo račune osebam, ki niso davčni zavezanci. Vendar bi bilo za uskladitev te zahteve s potrebo po zmanjševanju obremenitev za podjetja treba zahtevati samo poenostavljeni račun, ki vsebuje najmanjšo potrebno količino informacij.

(9) Za uskladitev pravil za izdajanje računov davčnim zavezancem ali pravnim osebam, ki niso davčni zavezanci, z namenom izboljšati delovanje notranjega trga, bi bilo treba različne možnosti, ki jih imajo države članice, odpraviti ali nadomestiti z usklajenimi pravili. To bi moralo veljati za davka oproščene dobave, rok za izdajo računa, skupne račune, samofakturiranje in oddajanje naročil podizvajalcem zunaj Skupnosti.

(10) Zahteve glede informacij, ki jih je treba navesti na računih, je treba spremeniti, da se omogoči boljši nadzor davka, vzpostavi enako obravnavanje čezmejnih in domačih dobav ter pomaga spodbujati elektronsko izdajanje računov.

(11) Ker uporaba elektronskega izdajanja računov lahko pomaga podjetjem zmanjšati stroške in povečati konkurenčnost, je bistveno, da se papirni računi in elektronski računi obravnavajo enako. Edini način za dosego nevtralnega pristopa na tehnološkem področju je zagotavljanje, da med papirnimi in elektronskimi računi ni nobenih razlik glede vsebine, izdaje ali shranjevanja.

(12) Različna pravila držav članic glede dolžine obdobja shranjevanja računov, medija, na katerem jih je treba shraniti, in kraja shranjevanja za podjetja pomenijo znatne

obremenitve, zato je treba določiti enotno obdobje shranjevanja, omogočiti, da se dovoli shranjevanje v elektronski obliki ter shranjevanje zunaj države članice, v kateri ima davčni zavezanec sedež, pod pogojem, da so navedeni računi lahko na voljo brez nepotrebne zamude. Prav tako je treba zagotoviti, da so pravila, ki veljajo za obdobje shranjevanja računov, pravila, ki veljajo v državi članici, v kateri ima sedež davčni zavezanec.

(13) Jasno je treba določiti pravila o dostopu pristojnega organa do navedenih računov za namene nadzora tako da potem, ko davčni zavezanec elektronsko shrani račune, ki jih je izdal ali prejel, država članica, v kateri mora davek plačati, lahko dostopa do navedenih računov.

(14) Ker države članice ne morejo v zadostnem obsegu dosegati ciljev ukrepa, ki ga je treba sprejeti, glede poenostavitve, posodobitve in uskladitve pravil za izdajanje računov z obračunanim DDV ter jih je zato mogoče bolje dosegati na ravni Skupnosti, lahko Skupnost sprejme ukrepe v skladu z načelom subsidiarnosti, kakor je določeno v členu 5 Pogodbe. V skladu z načelom sorazmernosti iz navedenega člena, ta direktiva ne presega tistega, kar je potrebno za dosego navedenih ciljev.

(15) Direktivo 2006/112/ES je zato treba ustrezno spremeniti –

SPREJEL NASLEDNJO DIREKTIVO:

Člen 1

Spremembe Direktive 2006/112/ES

Direktiva 2006/112/ES se spremeni:

(1) V členu 17(2) se točka (f) nadomesti z naslednjim:

„(f) opravljanje storitve za davčnega zavezanca in vključujoč cenitve ali delo, ki se na tem blagu dejansko opravijo na ozemlju države članice, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga konča, če se blago po cenitvi ali izdelavi vrne navedenemu davčnemu zavezancu v državo članico, iz katere je bilo prvotno odposlano ali odpeljano;“

(2) V členu 64 se odstavek 2 nadomesti z naslednjim:

„2. Stalne dobave blaga v obdobju, daljšem od enega koledarskega meseca, ki so odposlane ali odpeljane v državo članico, ki ni država članica, v kateri se odpošiljanje ali prevoz navedenega blaga začne in v katero jih davčni zavezanec za namene svojega podjetja dobavi z oprostitvijo DDV ali prenese z oprostitvijo DDV, se v skladu s pogoji iz člena 138 štejejo za zaključene na koncu vsakega koledarskega meseca, dokler se dobava ne konča.

Za opravljene storitve, za katere mora DDV plačati naročnik storitev v skladu s členom 196, ki se stalno opravljajo v časovnem obdobju, daljšem od enega leta, in za katere se v navedenem obdobju ne izdajajo obračuni ali izvajajo plačila, se šteje, da

so zaključene ob koncu vsakega koledarskega leta, dokler se opravljanje storitev ne konča.

Države članice lahko v nekaterih primerih, ki niso primeri iz prvega in drugega pododstavka, določijo, da se šteje, da so stalne dobave blaga ali opravljanje storitev, ki se opravljajo v daljšem časovnem obdobju, končane najmanj v roku enega leta.“

(3) V členu 66 se točka (c) nadomesti z naslednjim:

„(c) kadar se račun ne izda ali je izdan pozneje, najpozneje 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.“

(4) Člen 67 se črta.

(5) V poglavju 2 naslova VI se vstavi člen 67a:

„Člen 67a

Člen 64(1), tretji pododstavek člena 64(2), člen 65 in člen 66 se ne uporabljajo, kadar je v skladu s pogoji iz člena 138 blago, ki je odposlano ali odpeljano v državo članico, ki ni država članica, v kateri se odpošiljanje ali prevoz blaga začne, dobavljeno z oprostitvijo DDV, ali ga davčni zavezanec prenese z oprostitvijo DDV v drugo državo članico za namene svojega podjetja.“

(6) V členu 68 se drugi odstavek nadomesti z naslednjim:

„Pridobitev blaga znotraj Skupnosti se šteje za opravljeno in obveznost obračuna DDV nastane, kadar se dobava podobnega blaga opravi na ozemlju zadevne države članice.“

(7) Člen 69 se črta.

(8) Vstavi se člen 167a:

„Člen 167a

1. Kadar obveznost za obračun odbitnega davka nastane ob prejemu plačila, države članice lahko določijo, da pravica do odbitka nastane, kadar je blago dobavljeno ali storitev opravljena ali v trenutku izdaje računa.

2. Države članice lahko v okviru izbirne ureditve določijo, da mora davčni zavezanec, kadar so izpolnjeni naslednji pogoji, odloži pravico do odbitka, dokler dobavitelju DDV ni plačan:

(a) davčni zavezanec vknjiži DDV za svoje dobave šele takrat, ko dejansko prejme plačila svojih kupcev ali naročnikov;

(b) letni promet davčnega zavezanca ne presega 2 000 000 EUR.

Države članice obvestijo odbor za DDV o nacionalnih zakonodajnih ukrepih, sprejetih v skladu s prvim pododstavkom.“

(9) Člen 178 se spremeni:

(a) točka (a) se nadomesti z naslednjim:

„(a) za odbitke v skladu s členom 168(a) v zvezi z dobavo blaga in opravljanjem storitev mora imeti račun, izdan v skladu z oddelki 3 do 6 poglavja 3 naslov XI;“

(b) točka (c) se nadomesti z naslednjim:

„(c) za odbitke v skladu s členom 168(c) v zvezi s pridobitvami blaga znotraj Skupnosti mora v obračunu DDV iz člena 250 navesti vse podatke, ki so potrebni za izračun zneska DDV, ki ga je dolžan plačati za svoje pridobitve blaga znotraj Skupnosti, in imeti račun, izdan v skladu z oddelki 3, 4 in 5 poglavja 3 naslova XI;“

(c) točka (f) se nadomesti z naslednjim:

„(f) kadar mora plačati DDV kot kupec ali naročnik, kadar se uporabljajo členi 194 do 197 ali člen 199, mora imeti račun, izdan v skladu z oddelki 3 do 6 poglavja 3 naslova XI in mora izpolnjevati formalnosti, ki jih določi vsaka država članica.“

(10) Člen 180 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 180

Države članice lahko davčnemu zavezancu dovolijo, da uveljavlja odbitek, ki ga ni uveljavil v skladu s členoma 178 in 179.

Države članice določijo pravila in pogoje, po katerih se takšno dovoljenje odobri.“

(11) Člena 181 in 182 se črtata.

(12) V členu 197(1) se točka (c) nadomesti z naslednjim:

„(c) račun, ki ga izda davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici osebe, kateri je blago dobavljeno, se izda v skladu z oddelki 3, 4 in 5 poglavja 3“.

(13) Vstavi se člen 218a:

„Člen 218a

Države članice davčnim zavezancem ne smejo naložiti nobene obveznosti ali formalnosti, razen tistih iz tega poglavja in poglavja 4, v zvezi z izdajanjem ali shranjevanjem računov, ne glede na to ali so računi poslani ali dani na voljo elektronsko ali poslani v papirni obliki.“

(14) V oddelku 3 poglavja 3 naslova XI se vstavi člen 219a:

„Člen 219a

1. Za izdajanje računa veljajo pravila, ki se uporabljajo v državi članici, ki je zadevnemu davčnemu zavezancu izdala identifikacijsko številko DDV, pod katero je opravil dobavo.

Če takšne številke ni, veljajo pravila, ki se uporabljajo v državi članici, v kateri ima dobavitelj sedež podjetja ali stalno poslovno enoto, iz katere opravi dobavo, ali če nima takšnega sedeža ali stalne poslovne enote, pa država članica, v kateri ima stalno prebivališče ali običajno prebiva ali se je kakor koli dolžan identificirati za namene DDV.

2. Kadar ima kupec ali naročnik, ki prejme dobavo ali se zanj opravi storitev, sedež v državi članici, ki ni država članica, iz katere je dobava opravljena in v kateri je kupec ali naročnik dolžan plačati DDV, za izdajanje računa veljajo pravila, ki se uporabljajo v državi članici, ki je izdala identifikacijsko številko DDV, pod katero je kupec ali naročnik dobavo prejel.“

(15) Člen 220 se spremeni:

(a) točka 2 se črta;

(b) točka (4) se nadomesti z naslednjim:

"(4) vsako predplačilo, ki ga prejme, preden je bila dobava blaga iz točke (1) opravljena ali zaključena;“

(16) Vstavi se člen 220a:

„Člen 220a

V katerem koli od naslednjih primerov države članice davčnemu zavezancu dovolijo izdajo poenostavljenega računa:

(a) kadar je davčna osnova za dobave blaga ali opravljene storitve nižja od 200 EUR;

(b) kadar je izdani račun dokument ali sporočilo, ki se upošteva kot račun v skladu s členom 219;

(c) kadar je dobava blaga ali opravljanje storitev oproščeno davka brez pravice do odbitka DDV, plačanega v predhodni fazi, in je davčni zavezanec, ki se mora prepričati, da je račun izdan, identificiran za DDV v isti državi članici, v kateri je določen kraj obdavčitve.

Točka (c) prvega odstavka se ne uporablja, kadar je zadevna dobava blaga tudi oproščena v skladu s členom 138.“

(17) Členi 221, 222 in 223 se nadomestijo z naslednjim:

„Člen 221

Države članice lahko davčnim zavezancem naložijo obveznost, da izdajo poenostavljeni račun za blago ali storitve, ki niso navedene členu 220, kadar je kraj dobave navedenega blaga ali opravljanja navedenih storitev na njihovem ozemlju.

Člen 222

Račun je treba izdati najpozneje 15. dan v mesecu, ki sledi mesecu, v katerem nastane obdavčljivi dogodek.

Člen 223

Države članice davčnemu zavezancu dovolijo, da izda skupni račun, na katerem je podrobno navedenih več ločenih dobav blaga ali opravljenih storitev, če za dobave blaga ali opravljene storitve, navedene v navedenem skupnem računu, nastane obveznost obračuna DDV v istem koledarskem mesecu.“

(18) Člena 224 in 225 se črtata.

(19) Člen 226 se spremeni:

(a) točka (4) se nadomesti z naslednjim:

„(4) kupčeva oziroma naročnikova identifikacijska številka DDV iz člena 214;“

(b) točka (7) se nadomesti z naslednjim:

„(7) datum, na katerega nastane obveznost obračuna DDV, če se navedeni datum razlikuje od datuma izdaje računa ali, če datum nastanka obveznosti obračuna DDV ni znan, sklic na zadevni obdavčljivi dogodek;“

(c) vstavi se točka (7a):

„(7a) kadar obveznost obračuna DDV nastane ob prejemu plačila, datum dobave blaga ali opravljenih storitev, če je datum dobave pred datumom plačila;“

(d) vstavi se točka (10a):

„(10a) kadar kupec ob prejemu dobave izda račun namesto dobavitelja, navedba „samofakturiran račun“;“

(e) točka (11) se nadomesti z naslednjim:

„(11) v primeru oprostitve, navedba „EX“;“

(f) vstavi se točka (11a):

„(11a) kadar je kupec oziroma naročnik dolžan plačati DDV, navedba „RC“;“

(g) točka (13) se nadomesti z naslednjim:

„(13) kadar se uporabi maržna ureditev za potovalne agente, sklic na člen 306;“

(h) točka (14) se nadomesti z naslednjim:

„(14) kadar se uporabi ena od posebnih ureditev, ki se uporabljajo za rabljeno blago, umetniške predmete, zbirke in starine, sklic na člene 313, 326 ali 323, kar je primerno;“

(20) Vstavita se naslednja člena 226a in 226b:

„Člen 226a

Kadar račun izda davčni zavezanec, ki opravi dobavo za kupca, ki je dolžan plačati DDV, lahko davčni zavezanec izpusti podrobnosti iz točk (8), (9) in (10) člena 226 in namesto tega s sklicevanjem na količino ali velikost blaga ali obseg storitev ter njihovo naravo navede vrednost navedenega blaga ali storitev.

Člen 226b

Na poenostavljenih računih, izdanih v skladu s členom 220a in členom 221, se zahtevajo samo naslednje podrobnosti:

(a) datum izdaje računa;

(b) identifikacija davčnega zavezanca, ki opravi dobavo;

(c) identifikacija vrste dobavljenega blaga ali opravljenih storitev in njihova vrednost;

(d) znesek DDV, ki se plača ali vknjiži v dobro, ali informacije, potrebne za njegov izračun.“

(21) Člena 227 in 228 se črtata.

(22) Člen 230 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 230

Zneski na računu so lahko izraženi v kateri koli valuti, pod pogojem, da je znesek DDV, ki se plača ali vknjiži v dobro, izražen v nacionalni valuti države članice, v kateri se opravijo dobava ali storitve, z uporabo menjalnega tečaja, ki ga objavi Evropska centralna banka na dan nastanka obveznosti obračuna davka ali, če na navedeni dan ni objave, tistega iz prejšnje objave.“

(23) Člen 231 se črta.

(24) Člen 232 se spremeni:

„Člen 232

Računi, ki se izdajo v skladu z oddelkom 2, se lahko pošljejo na papirju ali se lahko pošljejo ali dajo na voljo z elektronskimi sredstvi.“

(25) Členi 233, 234, 235 in 237 se črtajo.

(26) Člen 238 se spremeni:

(a) odstavek 1 se nadomesti z naslednjim:

„1. Po posvetovanju z odborom za DDV lahko države članice v skladu s pogoji, ki jih lahko določijo, predvidijo, da je v naslednjih primerih na računih treba vpisati samo informacijo iz člena 226b za dobave blaga in storitve, opravljene na njihovem ozemlju:

(a) kadar znesek računa presega 200 EUR, vendar ni višji od 400 EUR;

(b) kadar je zaradi poslovne ali upravne prakse v zadevnem poslovnem sektorju ali tehničnih pogojev izdajanja računov izredno težko izpolnjevati vse obveznosti iz člena 226“.

(b) odstavek 2 se črta.

(c) odstavek 3 se nadomesti z naslednjim:

„3. Poenostavljene ureditve iz odstavka 1 se ne uporabljajo, kadar morajo biti računi izdani v skladu s točko (3) člena 220, ali kadar obdavčljivo dobavo blaga ali storitve, opravi davčni zavezanec, ki nima sedeža v državi članici, v kateri je treba DDV plačati, in je oseba, ki je dolžna plačati DDV, oseba, za katero je bilo blago dobavljeno ali so bile storitve opravljene.“

(27) Člena 239 in 240 se črtata.

(28) Člen 243 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 243

1. Vsak davčni zavezanec vodi evidenco blaga, ki ga je odposlal ali odpeljal, ali ki je bilo odposlano ali odpeljano za njegov račun z ozemlja države članice odhoda, vendar znotraj Skupnosti, za namene transakcij v obliki cenitev navedenega blaga ali del na tem blagu ali njegove začasne uporabe iz točk (f), (g) in (h) člena 17(2).

2. Vsak davčni zavezanec vodi dovolj podrobno knjigovodstvo, da omogoča identifikacijo blaga, ki mu ga odpošlje iz druge države članice davčni zavezanec, identificiran za namene DDV v tej drugi državi članici, ali druga oseba za njegov račun, v zvezi s katerim je bila opravljena storitev v obliki cenitev navedenega blaga ali del na navedenem blagu.“

(29) Člen 244 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 244

Vsak davčni zavezanec, ki mora zagotoviti, da račun izda sam ali njegov kupec ali naročnik ali v njegovem imenu in za njegov račun tretja oseba, zagotovi, da se kopije računov shranijo.

Vsak davčni zavezanec, ki prejme račun, zagotovi, da se račun shrani.

Za shranjevanje računa veljajo pravila, ki se uporabljajo v državi članici, v kateri ima davčni zavezanec sedež podjetja ali stalno poslovno enoto, iz katere opravi dobavo, če takšnega sedeža ali stalne poslovne enote nima, pa država članica, v kateri ima stalno prebivališče ali običajno prebiva ali se je kakor koli dolžan identificirati za namene DDV.“

(30) V členu 245(2) se črta drugi pododstavek.

(31) V členu 246 se drugi odstavek črta.

(32) Člen 247 se nadomesti z naslednjim:

„Člen 247

Davčni zavezanec zagotovi shranjevanje računov za obdobje šestih mesecev.“

(33) Člen 248 se črta.

(34) V oddelku 3 poglavja 4 naslova XI se vstavi člen 248a:

„Člen 248a

Države članice, v katerih je treba plačati DDV, lahko zaradi nadzora zahtevajo posebne račune, prevedene v njihove uradne jezike.“

(35) Člen 249 se nadomesti z naslednjim:

“Člen 249

Kadar davčni zavezanec z elektronskimi sredstvi, ki zagotavljajo elektronski dostop do zadevnih podatkov, shrani račune, ki jih izda ali prejme, imajo zaradi nadzora pristojni organi države članice, v kateri ima sedež, in kadar je treba DDV plačati v drugi državi članici, pristojni organi navedene države članice pravico do dostopa, prenosa in uporabe navedenih računov.“

(36) V členu 272(1) se drugi pododstavek nadomesti z naslednjim:

„Države članice davčnih zavezancev iz točke (b) prvega pododstavka ne smejo oprostiti obveznosti izdajanja računov iz oddelkov 3 do 6 poglavja 3 in oddelka 3 poglavja 4.“

Člen 2

Prenos

1. Države članice najpozneje do 31. decembra 2012 sprejmejo in objavijo zakone in druge predpise, potrebne za uskladitev s to direktivo. Komisiji takoj sporočijo besedilo navedenih predpisov in korelacijsko tabelo med navedenimi predpisi in to direktivo.

   Navedene predpise uporabljajo od 1. januarja 2013.

   Države članice se v sprejetih predpisih sklicujejo na to direktivo ali pa sklic nanjo navedejo ob njihovi uradni objavi. Način sklicevanja določijo države članice.

2. Države članice Komisiji sporočijo besedilo temeljnih predpisov nacionalnega prava, ki jih sprejmejo na področju, ki ga ureja ta direktiva.

Člen 3

Začetek veljavnosti

Ta direktiva začne veljati dvajseti dan po objavi v *Uradnem listu Evropske unije*.

Člen 4

Naslovniki

Ta direktiva je naslovljena na države članice.

V Bruslju,

Za Svet
Predsednik